

Отже, сучасні тенденції розвитку цифрових каналів комунікації визначають напрями подальшого вдосконалення інформаційно-консультаційних технологій в Україні. А саме: шляхом розробки інтерактивних консалтингових систем, що ґрунтуються на інтерактивних технологіях, які можуть бути реалізовані як при безпосередньому контакті «консультант-клієнт», так і у вигляді веб-сервісів, що надають мобільний доступ до інформаційних ресурсів «консультація – рекомендація - прийняття рішень – навчання».

Так користувачі отримують зручний, оперативний, корисний, надійний і ефективний доступ в режимі «питання-відповідь» із елементами навчання та підказок з використанням для консультацій відповідного арсеналу обчислювальних кількісних та якісних методів.

Актуальні напрями біоекономіки в контексті просторового розвитку територій з успіхом можуть застосовувати інтерактивні консалтингові технології. Вони допоможуть приймати науково-обґрунтовані рекомендації для застосування, наприклад, альтернативних джерел енергії, коли треба вибрати їх найкращу форму для господарства. Тут вступають в дію різні індикатори: економічні, технологічні, соціальні, географічні тощо, врахування яких в інтерактивному режимі наближає точність розрахунків для отримання оптимальних рекомендацій.

Проведені дослідження показали доцільність подальшого розвитку та використання інформаційно-консультаційних технологій, розробки інтерактивних консалтингових систем в просторовому розвитку територій.

Список використаних джерел

1. Kalna-Dubinyuk T. Communication and Consulting Technologies of Digital Marketing: Formation of Competitive Advantages of the Company/ T. Kalna-Dubinyuk, I. Bolotina, O. Shapoval // Research Revolution, Vol. V, Issue 7. - 2017, p. 7 - 11.
2. Кальна-Дубінюк Т.П. Сучасні інформаційно-консультаційні технології в дорадництві /Т.П. Кальна-Дубінюк, К.Г. Рогоза, В.В. Самсонова, І.П. Кудінова, М.В. Бесчастна, М.М. Гнідан, Ю.В.Дубінюк, С.І. Данилюк, О.І. Бас //Монографія. – Ніжин: ПП Лисенко М.М., 2017. – 216 с.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-МЕТОДИЧНИЙ МЕХАНІЗМ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ НА ОСНОВІ СОЦІО-ЕКОЛОГО- ЕКОНОМІЧНИХ ФАКТОРІВ

Камінецька О.В., асистент кафедри управління

*земельними ресурсами та земельного кадастру
Білоцерківський національний аграрний університет*

Забезпечення сталого розвитку базується на збалансованому й гармонійному співвідношенні між соціальними потребами, економічною діяльністю та станом довкілля. Вирішення існуючих проблем землекористування в Україні та попередження негативних наслідків, відтворення потенційної продуктивності земельних ресурсів можливе шляхом створення сприятливого інституційно-правового та фінансово-економічного

середовища. Удосконалення земельних відносин в Україні потребує наукового обґрунтування механізму їх розвитку, що передбачає визначення й конкретизацію сукупності інструментів та методів регулювання суспільних відносин щодо збалансованого землекористування й охорони довкілля. Організація сталого землекористування в Україні має ґрунтуватися на використанні адміністративно-правового, фінансово-економічного, організаційного та соціально-психологічного механізмів.

Поняття управління земельними ресурсами широке та багатогранне. У загальному вигляді метою управління земельними ресурсами є створення та забезпечення функціонування системи земельних відносин і землекористування, що дає змогу найбільшою мірою задовольняти потреби суспільства, які пов'язані з використанням землі. На цей час в умовах розвитку земельного ринку відбулася переорієнтація на врахування економічного аспекту, тобто досягнення максимального економічного ефекту, що найчастіше має вигляд максимуму грошових надходжень у бюджет і окупності витрат. Однак, без соціальної спрямованості мета управління може викликати загострення соціальної ситуації.

Сучасна мета управління земельними ресурсами повинна бути зорієнтована на максимум економічного ефекту при забезпеченні гарантованого соціального й екологічного рівня.

Тому метою управління земельними ресурсами є створення і забезпечення функціонування системи цивілізованих земельних відносин і сталого землекористування, що дає змогу при забезпеченні досить високого рівня екологічних і соціальних умов життя, розвитку ефективної підприємницької, суспільної й іншої діяльності формувати умови збереження і відновлення властивостей навколишнього природного середовища, зокрема землі, одержувати максимум надходжень фінансових засобів у державний і місцевий бюджети [1].

В умовах впровадження в Україні сталого розвитку ключове місце в сфері природокористування належить становленню соціо-еколого-економічного підходу до використання природних ресурсів, при цьому важливим є формування системи організаційно-управлінських та економічних заходів як складових ефективної реалізації екологоорієнтованої політики [2].

У сучасних соціально-політичних умовах особливо важливо сформувати правове та інформаційне забезпечення системи управління земельними ресурсами, як основного джерела формування бюджетів громад і населених пунктів. Ця система в обов'язковому порядку повинна враховувати екологічні характеристики земель різного функціонального призначення.

В даний час через недостатність правової бази об'єктивно неминучим стає формування організаційно-правового механізму управління земельними ресурсами, засноване на економічній зацікавленості суб'єктів земельних відносин, не суперечить екологічній доцільності сільського і міського землекористування.

Еколого-економічний механізм управління земельними ресурсами є складовою частиною економічного механізму природокористування в цілому, тому він повинен бути узгоджений з іншими природними процесами екосистеми. Еколого-економічний механізм управління земельними ресурсами регулюється державою і включає в себе ряд певних обмежувальних процедур. Держава в особі органів влади, а також органів місцевого самоврядування формує пріоритетні напрями розвитку земельних відносин, розробляє норми і правила взаємовідносин між власниками і користувачами земельних ділянок [3].

Екологічна ситуація за останні роки погіршилася настільки, що відтепер саме від неї залежатиме як економічний стан господарюючих суб'єктів, так і забезпечення населення якісним продовольством, а саме – продовольча безпека країни. Тому однією з найважливіших складових економічної безпеки України є забезпечення еколого-економічної складової в аграрному секторі економіки країни.

Висновки. Оскільки у складних сучасних умовах для подальшого соціально-економічного розвитку сільських територіальних громад необхідний пошук внутрішніх резервів, які базуються на конкурентних перевагах їх територій. При цьому дії органів місцевого самоврядування повинні бути спрямовані не стільки на перерозподіл коштів вищих бюджетів, скільки на отримання доходів на власній території через освоєння організаційно-економічного механізму формування умов саморозвитку громад і господарюючих суб'єктів. Органи самоврядування муніципальної освіти повинні створювати господарюючим суб'єктам на даній території умови для залучення місцевих ресурсів в процес соціально-економічного розвитку, забезпечувати на цій основі зростання дохідної частини місцевого бюджету.

Список використаних джерел

1. Третяк А. М. Наукові основи землеустрою: [навчальний посібник]. К., 2002. 342 с.
2. Третяк А. М. Управління земельними ресурсами та реєстрація землі в Україні. К., 1998. 224 с.
3. Кочерга М. М. Методичне забезпечення екологічного аудиту сільськогосподарського землекористування. Збалансоване природо-користування. 2012. № 2. С. 41–45.

ЩОДО НАПРЯМІВ ПОКРАЩЕННЯ ІНСТИТУЦІОНАЛЬНОГО СЕРЕДОВИЩА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ МІСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ

Кірова М.О., аспірантка,

Державна екологічна академія післядипломної освіти та управління

На сьогодні виникає нагальна потреба в розширенні та доповненні існуючих концепцій поняття “безпека життєдіяльності”, “екологічна безпека життєдіяльності”. Незважаючи на безумовну важливість загальної глобальної системи життєдіяльності з позицій загальнолюдської цивілізації, реальним